

Körkütük Şiir Oldum

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 12 Şubat 2024

"İşte ben
bütün bu gereksiz sebeplerden sıkılırken yaşamaktan
sabah kalkınca intihar etmeyi unutacak kadar dalgın
kötü yola düşen şiire düştüğü için
ne cesaret eden
ne giden
kundaklanır caz, ismini veremeyen seyirci
bahsedilen o trajik mevsim
bir aşkta elbette iki ceset olmaz..."(Alıntı)

Müsterih olunuz, değerli bayım ve bilin ki içine düşülesi bu yangından ilk olarak sizi kurtardım.
Frapan bir isyan olabilirdim hicvinde şiirin hicretinde ömrün bir hatim daha indirdim ölen dünüme.
Aşkın dil kadar pabucuna vuruldum ve şiirlere serildim öksüz bir kibirle yaftalanmış aşktan kendimi
alamadığım kadar açmaza düştüm yaşanası bu acının bu hüsranın üstüne:
Kör kütük şiir oldum ve yumuldum aşkın dibine.
Diviti yüreğin bitmezken.
Ömür biterken.
Şehrin sancılı yakalarında sanrıların telaffuz ettiği o rüzgârda üşüttüm imgelerimi ve boğazlarına sarıldım
Boğazın derin sularında kaybolmuş çocukluğumla değil ben aşkla ben şiirle avundum.
Bir savunma mekanizması bildiler mademki bir avuntu idi sevmek.
Kaybolduğum yollardan da dönüşüm yok iken halamın diktiği o yelekle ısındım ama vakti gelip de
öldüğünde gidemedim cenazesine hem yorgundum hem de kırgın halama kılı kırk yaran bir sevgiden
mustarip anne yarım bildiğim bu kadını yeri gelmiş annemden de çok sevmiştim...
Ve işte ihbar ediyorum delik kalbimi.
Dökülen her aşk zerresine itibar edip kovulduğum kapılardan çok uzağına kaçıyorum kendimin.
Kaçkın ve münferit bir aşk ile iştigal.
Şaşkın ve şaşalı bir aşkı başında taşıyan bir sultan gibi bazen diklendiğim bazen ulağı olduğum hayallerin
kırıntısından dahi beslenip semiren hüznümle çanak açarken insanlara...
İtibar görmek ne kelime?
Ben ki: ihtimamla severken...
İtiraf etmekten de öte:
İsyanım zalime isyanım kötüye isyanım iblise.
Müridi olduğum bu dergâhın en şaşalı dervişiyim:
Öncemden sektiğim bir bulut misali...
Konuşlandığım en tepe.

Zirvede yaşarken duygularımı bir ziynet bildiğim iken aşk ve uleması şiiirlerin beti benzi atan bir imgeyi konuk eyleyip de yüreğimde kokona düşleri bir koz bilip da aşkı kozamdan firar etmenin öncesinde kâh kanatlandığım kâh şahlandığım ve işte o münferit hece.

Göğün komplimanlar sunduğu.

Yerin dibine kapaklandığım.

Bir ayağım yerde bir ayağım gökte.

Surların zirvesinde konuşlu bir zemheri misali sırlarımla avuttuğum serlerim ve aşkın radarına takılı özlemi şevk eyleyip şiar edindiğim kadar da her şiiiri bir imge bataklığında sıvazlayıp da kalemi sıvadığım kadar kollarımı ve işte aşkın Hünkârı yüce Rabbime varmanın verdiği huzurla şakiyorum bu gün ve de her gün.

Renkler.

Rakamlar.

Harfler.

Ruhumun sözlüğü.

Aşkın kanıksadığı kâh özlem kâh imkânsızlık ve bir punduna da getirdi mi insanlar ve ben:

Dev puntolarla sevip itiraf ediyorum.

Hazzın değil haizi olmadığım ne var ise peşine düştüğüm.

Sözcüklerin kukuletasına konan bir kelebek misali ve kelebek ömürlü şiiirlerle avunduğum kadar savunurken ben aşkı...

Şahikanın dansı ve aşkın gövde gösterisi elbet izafı bir rotada şiiirlerimin eklem yerleri kanarken ben tüm saflığımla kendimi kandırıyorum.

Ergen bir âşık gibi.

Dargın sözcüklerin müptelası kalemin haznesinde saklı sırlar gibi o hazine gibi itibar ettiğim kadar duygulara kundaklandığım yanında ne ki bir kurmaca bellemişken aşkı ve mutluluğu ve işte ruhuma açtığım o dev/asa parantez...

Sancağımı da diktiğim kadar en tepe noktaya.

Bir tepegöz misali konuşlu olduğum semanın çağrısında ziyan olmuş hayatımla martavallar okuyan kâhine değil kalp gözüme odaklı bir seyrüsefer ki ruhumdan s/üzülen duaların ve aşkın ibaresi ve işte kır saçlarında günün kırıp dökmeden sevebilmenin masalını yazıyorum ben nerede ise her gün kâh şiiir olup çağladığım kâh öykü olup yüreğimi d/ağladığım...